

DECIZIE

21 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componență:

Președintele ședinței, judecătorul: Valeriu Doagă

Judecătorii: Ion Druță, Luiza Gafton

examinând recursul declarat de Alina Talavira împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017,

adoptată în cadrul procedurii de insolvență a societății cu răspundere limitată „Maxprogres”, cu privire la încasarea din contul organelor de conducere a debitorului insolvent a remunerației lichidatorului și a cheltuielilor aferente procesului de insolvență,

c o n s t a t ă

La 13 noiembrie 2015, societatea cu răspundere limitată „Trendseter” a depus cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvență față de societatea cu răspundere limitată „Maxprogres” (denumirea prescurtată SRL „Maxprogres”) (f.d. 1-3).

Curtea de Apel Chișinău, prin încheierea din 19 noiembrie 2016 (f.d. 16), a admis spre examinare cererea introductivă depusă de SRL „Trendseter”, a aplicat măsuri de asigurare în vederea prevenirii modificării stării bunurilor debitorului în perioada de până la intentarea procedurii de insolvență și a desemnat în calitate de administrator provizoriu al SRL „Maxprogres”, administratorul autorizat Alexandru Lihovețchi.

Curtea de Apel Chișinău, prin hotărârea din 25 aprilie 2016 (f.d. 53, 54-57), a admis cererea introductivă depusă de SRL „Trendseter”, a constatat insolvența SRL „Maxprogres”, a intentat procesul de insolvență față de aceasta, cu inițierea procedurii simplificate a falimentului și dizolvarea SRL „Maxprogres” și a desemnat în calitate de lichidator al debitorului insolvent, administratorul autorizat Diana Palii.

La 17 iulie 2017, lichidatorul SRL „Maxprogres”, administratorul autorizat Diana Palii a depus în instanța de insolvență cerere cu privire la încetarea procesului de insolvență, solicitând aprobarea raportului final al SRL „Maxprogres”, încetarea procesului de insolvență față de SRL „Maxprogres” și radierea acesteia din Registrul persoanelor juridice, cu stingerea creanțelor neexecutate ale creditorilor SRL „Maxprogres” (f.d. 119, 120-125).

Aderent, la 17 iulie 2017, lichidatorul SRL „Maxprogres”, administratorul autorizat Diana Palii a depus în instanța de insolvență cerere cu privire la încasarea din contul organelor de conducere a debitorului insolvent a remunerației lichidatorului și a cheltuielilor aferente procesului de insolvență, prin care solicită

încasarea în mod solidar de la Serghei Rotari și Alina Talavira în beneficiul administratorului autorizat Diana Palii a onorariului fix în mărime de 147 000 de lei și compensarea cheltuielilor aferente în mărime de 1 500 de lei (f.d. 126-127 recto-verso).

Curtea de Apel Chișinău, prin încheierea din 14 noiembrie 2017 (f.d. 149, 150-153), a admis parțial cererea lichidatorului SRL „Maxprogres”, administratorul autorizat Diana Palii cu privire la încasarea din contul organelor de conducere a debitorului insolubil a remunerației lichidatorului și a cheltuielilor aferente procesului de insolabilitate; și a încasat în mod solidar de la Serghei Rotari și Alina Talavira în beneficiul administratorului autorizat Diana Palii suma de 147 000 de lei, cu titlu de remunerație pentru perioada de lichidare și suma de 565 de lei, cu titlu de cheltuieli aferente.

În consolidarea soluției adoptate, instanța de insolabilitate a reținut dispozițiile art. 70 alin. (1), (3), (4) și (13) din Legea insolabilității, Hotărârii Guvernului nr. 165 din 09 martie 2010 „cu privire la quantumul minim garantat al salariului în sectorul real”, anexa nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 743 din 11 iunie 2002 „cu privire la salarizarea angajaților din unitățile cu autonomie financiară”, Legii salarizării nr. 847 din 14 februarie 2002.

Curtea de Apel Chișinău, prin hotărârea din 14 noiembrie 2017 (f.d. 154, 155-157) a aprobat raportul final și bilanțul de lichidare al SRL „Maxprogres”; a dispus încetarea procesului și radierea debitorului SRL „Maxprogres” din Registrul de stat al persoanelor juridice; a considerat stinse creanțele neexecutate în procedura de lichidare a SRL „Maxprogres”; și a obligat lichidatorul să publice dispozitivul hotărârii în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

La 02 ianuarie 2018, Alina Talavira a declarat recurs împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017 în partea încasării de la Alina Talavira în beneficiul lichidatorului Diana Palii a sumei de 147 000 de lei cu titlu de remunerație pentru perioada de lichidare și suma de 565 de lei cu titlu de cheltuieli aferente, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri de respingere a cererii lichidatorului SRL „Maxprogres”, administratorului autorizat Diana Palii cu privire la încasarea din contul organelor de conducere a debitorului insolubil a remunerației lichidatorului și a cheltuielilor aferente procesului de insolabilitate (f.d.164-166).

În motivarea recursului menționează că, nu a fost membru al organelor de conducere a SRL „Maxprogres” și nu a deținut funcția de contabil în cadrul acesteia, nu a ținut evidența contabilă, nu a întocmit documente contabile și nu a prezentat dări de seamă a acestui agent economic.

Susține că, circumstanțele invocate în recurs se confirmă prin copia carnetului de muncă, declarația asociatului unic al SRL „Maxprogres” – Serghei Rotari și informația cu privire la impozitul pe venit reținut pentru perioada anilor 2011-2016 eliberat de Serviciul Fiscal de Stat.

La fel, invocă faptul că cererea cu privire la încasarea din contul organelor de conducere a debitorului insolubil a remunerației lichidatorului și a cheltuielilor aferente procesului de insolabilitate a fost examinată fără înștiințarea ei și în lipsa sa, prin ce a i s-a încălcat dreptul la apărare și la un proces echitabil.

La caz, instanța de recurs decelează că, deși recurenta a indicat în partea introductivă a cererii de recurs că este îndreptată împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017 și solicită casarea hotărârii Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, *de facto*, recursul este valorificat împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017. Or, recurenta solicită casarea actului judecătoresc de dispoziție în partea încasării de la Alina Talavira în beneficiul lichidatorului Diana Palii a sumei de 147 000 de lei cu titlu de remunerație pentru perioada de lichidare și suma de 565 de lei cu titlu de cheltuieli aferente.

Astfel, analizând încheierea contestată, se atestă faptul că, chestiunea cu privire la încasarea din contul organelor de conducere a debitorului insolubil SRL „Maxprogres” a remunerației lichidatorului și a cheltuielilor aferente procesului de insolabilitate, a fost soluționată prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017.

Prin urmare, având în vedere revendicările recurente și argumentele invocate în cererea de recurs, Colegiul conchide că, în speță, cererea de recurs depusă de Alina Talavira este îndreptată împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017. Respectiv, examenului legalității urmează a fi supusă încheierea Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017 și nicidecum hotărârea Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017.

La 29 ianuarie 2018, Alina Talavira a declarat recurs împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017 în partea încasării de la Alina Talavira în beneficiul lichidatorului Diana Palii a sumei de 147 000 de lei cu titlu de remunerație pentru perioada de lichidare și suma de 565 de lei cu titlu de cheltuieli aferente, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri de respingere a cererii lichidatorului SRL „Maxprogres”, administratorului autorizat Diana Palii cu privire la încasarea din contul organelor de conducere a debitorului insolubil a remunerației lichidatorului și a cheltuielilor aferente procesului de insolabilitate (f.d.191-192, 193).

În motivarea recursului din 29 ianuarie 2018 invocă argumente similare celor înserate în cererea de recurs din 02 ianuarie 2018.

Astfel, Colegiul atestă că, cererea de recurs din 29 ianuarie 2018 este supliment la cererea de recurs depusă de Alina Talavira la 02 ianuarie 2018, deoarece au același obiect, și anume încheierea Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017. Prin urmare, cererea de recurs din 29 ianuarie 2018 urmează a fi examinată ca supliment la cererea din 02 ianuarie 2018.

Ab initio, Colegiul decelează că în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, procesul de insolabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Conform art. 8 alin. (1) din Legea insolabilității, hotărârile și încheierile instanței de insolabilitate pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Coroborând dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea insolvenței cu art. 111 alin.(3) din Codul de procedură civilă și regulile de declarare a recursului consemnate în Capitolului XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs consideră că, în speță, termenul de demarare a căii de atac începe să curgă în ziua imediat următoare datei comunicării încheierii judecătorești.

Prin urmare, Colegiul consideră recursul ca fiind declarat în termen, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării recurente încheierii Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017 pentru a determina respectarea termenului legal de declarare a recursului, însă, încheierea recurată a fost expediată în adresa participanților la proces prin scrisoarea de comunicare a actului de procedură nr. 18499 (f.d. 159), iar cererea de recurs a fost depusă la 02 ianuarie 2018, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe recurs (f.d. 164).

Studiind materialele dosarului, completul specializat pentru examinarea litigiilor ce țin de aplicarea Legii insolvenței din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Alina Talavira urmează a fi admis, casată încheierea Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, cu restituirea cauzei spre rejudecare, din următoarele motive.

În conformitate cu prevederile art. 427 lit. b) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs după ce examinează recursul împotriva încheierii este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial încheierea, restituind pricina spre rejudecare.

Verificând legalitatea încheierii Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017 prin prisma argumentelor invocate în recurs, Colegiul constată că actul judecătoresc a fost emis cu încălcarea normelor de drept material și procedural incidente speței.

Conforma art. 70 alin. (1), (2) și (4) din Legea insolvenței, pentru îndeplinirea funcțiilor, administratorul/lichidatorul are dreptul la remunerație și la compensarea cheltuielilor aferente. Remunerația administratorului/lichidatorului se constituie din onorarii fixe și onorarii de succes sub formă procentuală și se achită în monedă națională, inclusiv în cazul în care remunerația se determină în funcție de creanțe/sume în valută străină. Onorariul fix stabilit pentru administrator/lichidator se plătește lunar din patrimoniul debitorului.

Aderent, alineatul (13) al aceluiași articol statuează că, în cazul în care se constată că debitorul nu dispune de bunuri sau că bunurile lui nu pot acoperi cheltuielile procedurii de insolvență sau ale procedurii falimentului, achitarea onorariului fix administratorului/lichidatorului, precum și compensarea cheltuielilor aferente se trec în mod solidar, prin încheiere judecătorească, în obligația organelor de conducere ale debitorului consemnate la art. 247. Încheierea judecătorească se emite cu citarea administratorului/lichidatorului, a membrilor organelor de conducere ale debitorului în a cărui obligație se cere trecerea acoperirii cheltuielilor masei debitoare, a președintelui comitetului creditorilor. Încheierea poate fi atacată cu recurs de persoanele vizate în ea. Neprezentarea părților citate legal nu împiedică examinarea cauzei.

Subsecvent, Colegiul evocă faptul că, articolul 247 din Legea insolvenței distinge că, în sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfășoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei țărănești (de fermier), administratorii societăților comerciale, membrii organelor executive, membrii

consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii și membrii comisiilor de lichidare, contabilii. Prevederile enunțate se aplică persoanelor care dețineau funcțiile respective la data intentării procesului de insolvență, precum și celor care au deținut aceste funcții pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Materialele cauzei atestă că, prin hotărârea din 25 aprilie 2016 (f.d. 53, 54-57) Curtea de Apel Chișinău a admis cererea introductivă depusă de SRL „Trendseter”, a constatat insolvențabilitatea SRL „Maxprogres”, a intentat procesul de insolvență față de aceasta, cu inițierea procedurii simplificate a falimentului și dizolvarea SRL „Maxprogres” și a desemnat în calitate de lichidator al debitorului insolvent, administratorul autorizat Diana Palii.

Succesiv, la 17 iulie 2017, lichidatorul SRL „Maxprogres”, administratorul autorizat Diana Palii a depus în instanța de insolvență cerere cu privire la încasarea din contul organelor de conducere a debitorului insolvent a remunerației lichidatorului și a cheltuielilor aferente procesului de insolvență, prin care solicită încasarea în mod solidar de la Serghei Rotari și Alina Talavira în beneficiul administratorului autorizat Diana Palii a onorariului fix în mărime de 147 000 de lei și compensarea cheltuielilor aferente în mărime de 1 500 de lei (f.d. 126-127 recto-verso).

Curtea de Apel Chișinău, prin încheierea din 14 noiembrie 2017 (f.d. 149, 150-153), a admis parțial cererea lichidatorului SRL „Maxprogres”, administratorul autorizat Diana Palii cu privire la încasarea din contul organelor de conducere a debitorului insolvent a remunerației lichidatorului și a cheltuielilor aferente procesului de insolvență; și a încasat în mod solidar de la Serghei Rotari și Alina Talavira în beneficiul administratorului autorizat Diana Palii suma de 147 000 de lei, cu titlu de remunerație pentru perioada de lichidare și suma de 565 de lei, cu titlu de cheltuieli aferente.

Analizând memoriul încheierii Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, care într-un final a format poziția instanței de insolvență cu privire la soluția adoptată, Colegiul ajunge la concluzia că, aceasta este bazată pe o cercetare superficială a cauzei și a suportului probator prezent la dosar.

În acest sens, instanța de recurs reiterează că, în sensul art. 247 din Legea insolvențabilității, „... membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi ... contabilii, inclusiv care dețineau funcția respectivă la data intentării procesului de insolvență, precum și celor care au deținut această funcție pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului”.

În condițiile speței, Colegiul notează că în urma studierii procesului-verbal al ședinței de judecată din 14 noiembrie 2017 (f.d. 147-148), în cadrul căreia s-a examinat cererea lichidatorului SRL „Maxprogres” cu privire la încasarea din contul organelor de conducere a debitorului insolvent a remunerației lichidatorului și a cheltuielilor aferente procesului de insolvență, se constată faptul că instanța de insolvență nu a supus cercetării și verificării în cadrul cercetării judecătorești suportul probator prezent la dosar.

Prin urmare, urmează a fi apreciată ca reprehensibilă simpla consemnare a fazei procesuale în procesul-verbal al ședinței de judecată, fără a supune înscrisurile unei cercetări prin citirea acestora în ședință de judecată, prezentarea acestora participanților la proces și reprezentanților, cu consemnarea acestui act de procedură

în procesul-verbal al ședinței de judecată. La caz, articolul 274 din Codul de procedură civilă stabilește exhaustiv în alin. (2) lit. i) că, în procesul-verbal al ședinței se indică faptul că s-a dat citire înscrisurilor, datele examinării la fața locului a probelor materiale, că s-au ascultat și vizionat înregistrările audio-video.

În această ordine de idei, Colegiul apreciază ca fiind lipsită de substanță constatarea instanței de insolvabilitate, precum că „Conform informațiilor parvenite de la Serviciul Fiscal de Stat, funcția de contabil al debitorului nominalizat este deținută de Talavira Alina...”.

Or, instanța de insolvabilitate nu se poate expune asupra încasării din contul Alinei Talavira a remunerației lichidatorului SRL „Maxprogres”, Diana Palii și a cheltuielilor aferente procesului de insolvabilitate, fără a administra și cerceta probe pertinente și concludente ce ar confirma faptul că la data intentării procesului de insolvabilitate, sau pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului de insolvabilitate, Alina Talavira a fost membru a organelor de conducere ale debitorului SRL „Maxprogres”.

În această ordine de idei, prin prisma principiului nemijlocirii și oralității dezbaterilor judiciare, consemnat la articolul 25 din Codul de procedură civilă, Colegiul taxează că instanța inferioară trebuia să cerceteze direct și nemijlocit înscrisuri care să demonstreze faptul că la data intentării procesului de insolvabilitate față de SRL „Maxprogres”, sau pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului de insolvabilitate Alina Talavira deținea (sau după caz a deținut) funcția de contabil-șef al debitorului insolubil. Cu titlu de consecință, instanța de insolvabilitate avea obligația pozitivă de a emite încheierea judecătorească numai în temeiul circumstanțelor constatate și probelor cercetate și verificate în ședință de judecată.

Prin urmare, disensiunea creată cu privire la necercetarea și neverificarea probelor de către instanța de insolvabilitate, creează impedimente instanței de recurs de a verifica legalitatea memoriului care a format poziția instanței de apel cu privire la soluția adoptată, or, instanța de judecată are obligația pozitivă de a emite hotărârea numai în temeiul circumstanțelor constatate și probelor cercetate și verificate în ședință de judecată.

Coroborând ipotezele relevate supra, instanța de recurs ajunge la concluzia că, soluția pronunțată prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017 nu certifică în mod clar substanța hotărârii judecătorești, deoarece constatările instanței de insolvabilitate nu conțin o argumentare clară din care să rezulte procesul deliberării și adoptării soluției emise asupra chestiunii cu privire la încasarea din contul organelor de conducere a debitorului insolubil a remunerației lichidatorului și a cheltuielilor aferente procesului de insolvabilitate.

Cu titlu subsecvent, Colegiul consideră oportun de a reitera că motivarea este un element esențial al hotărârii judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Obligatorietatea motivării hotărârilor judecătorești constituie o condiție a procesului echitabil, exigență a art. 239 din Codul de procedură civilă și art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

Instanța de recurs opinează că în speță este aplicabilă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care în practica sa constantă statuează că întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum și de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinale și de practicile diferite privind prezentarea și redactarea sentințelor și hotărârilor în diferite state (*Boldea împotriva României* din 15 februarie 2007, paragraful 29; *Van den Hurk împotriva Olandei* din 19 aprilie 1994, paragraful 61). Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (*Boldea împotriva României* din 15 februarie 2007, paragraful 29; *Helle împotriva Finlandei* din 19 februarie 1997, paragraful 60).

La capitolul legalității hotărârilor instanței de judecată, jurisprudența CtEDO în repetate rânduri a remarcat necesitatea motivării hotărârilor instanței, unde funcția unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar de asemenea o obligație corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse. CtEDO a menționat că, este motivată în mod corespunzător o decizie care permite părților să facă uz efectiv de dreptul lor de a face apel (*Hirvisaari împotriva Finlandei*).

În cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6§1 din CEDO (*Hiro Balani vs. Spania*).

CtEDO în practica sa constantă a menționat că, dreptul la un proces echitabil, garantat de art.6 §1 din Convenție, include printre altele dreptul părților de a prezenta observațiile pe care le consideră pertinente pentru cauza lor. Întrucât Convenția nu are drept scop garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete și efective (*Artico împotriva Italiei*), acest drept nu poate fi considerat efectiv decât dacă aceste observații sunt în mod real ascultate, adică în mod corect examinate de către instanța sesizată. Altfel spus, art. 6 implică mai ales în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și al elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța (*Parez împotriva Franței, Van der Hurk împotriva Olandei*).

Se reține că actul judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți, ceea ce în speță lipsește.

Or, principiul procesului echitabil reclamă că hotărârea să fie motivată, justițiabilul având posibilitatea să cunoască motivele care l-au făcut pe judecător să adopte una sau altă soluție și să le conteste dacă sistemul prevedea o cale de atac împotriva acestei hotărâri, lipsa motivării unei decizii judiciare, punând în pericol dreptul la un proces echitabil (*Kaufland împotriva Belgiei*).

Instanța de recurs notează că, nemotivarea unei hotărâri judecătorești echivalează practic cu soluționarea procesului fără a intra în fondul acțiunii, fapt ce justifică casarea actului de dispoziție recurat, cu trimiterea cauzei spre rejudecare.

Prin urmare, conținutul hotărârii judecătorești trebuie să cuprindă examinarea chestiunilor în fapt și în drept, dispozițiile legale aplicabile raportului juridic dedus judecății, care în final au format convingerea instanței cu privire la soluția pronunțată.

Astfel, instanța asigurând securitatea juridică ce garantează previzibilitatea atât a conținutului regulii de drept cât și a aplicării sale.

În speță, este evident că constatările instanței de insolabilitate nu conțin o argumentare clară, bazată pe suportul probator existent la materialele cauzei, din care să rezulte procesul deliberării și adoptării soluției emise, astfel încât instanța de recurs fiind în dificultate de a exercita controlul judiciar asupra unei asemenea soluții și să verifice temeinicia și legalitatea soluției adoptate.

Din considerentele menționate supra și având în vedere că, instanța de insolabilitate a emis o încheiere dictată pe cercetarea superficială a suportului probator și concluzii nemotivate, precum și interpretare eronată a normelor de drept material și procedural, iar lichidarea acestor lacune în cadrul procedurii de examinare în recurs nu este posibilă, completul specializat pentru examinarea litigiilor ce țin de aplicarea Legii insolabilității din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia necesității admiterii recursului declarat de Alina Talavira, casării încheierii Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, cu restituirea cauzei spre rejudecare în Curtea de Apel Chișinău.

La rejudecarea pricinii, instanța inferioară urmează să țină cont de cele menționate și reexaminând pricina să emită o soluție legală și întemeiată cu respectarea drepturilor procedurale ale părților.

În conformitate cu art. 1 alin. (4) din Legea insolabilității, art. 427 lit. b) din Codul de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea litigiilor ce țin de aplicarea Legii insolabilității din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

A admite recursul declarat de Alina Talavira împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017.

A casa integral încheierea Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, adoptată în cadrul procedurii de insolabilitate a societății cu răspundere limitată „Maxprogres”, cu privire la încasarea din contul organelor de conducere a debitorului insolubil a remunerației lichidatorului și a cheltuielilor aferente procesului de insolabilitate, cu restituirea cauzei spre rejudecare în Curtea de Apel Chișinău.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Ion Druță

Luiza Gafton